

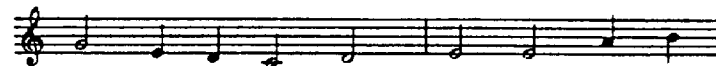
Kämpen Grimborg

1. Där sut - to två käm - par i Nor - dan -
 2. - Stall - bro - der tal - te till stall - bro - der
 3. "Väl vet jag så vä - ner en fa - ger mö och
 4. "Och kä - ra min stall - bro - der, följ du mig

fjäll: de häl - sa - de va - ran - nan så
 sin: "Och har du in - te lust att
 viv: Men fri - ar du dit, det
 dit, och dig - vill jag gi - va min

go - dan en kväll.)
 gif - ta dig än?" } Men vem skall fö - ra
 kos - tar ditt liv!"
 gång - a - re vit!"

vå - ra ru - nor så väl, med den ä - ran?

7. Och när som de kommo till jungfrunes gård,
 gårdsgårdarna voro av järn och stål.
 8. På var och en stör som i gårdsgården var,
 ett blodigt mannhuvud blev man var.*

Grimborg friar till konungadottern, avvisas, men stannar ändå kvar. Hans besök retar konungen, som sänder tolv tusen hovmän för att kasta ut honom. Han dödar dem alla, tar jungfrun »vid fagergulan lock» och binder henne på sin sadelknapp. De rida över »trettimila skog» och komma hem till Grimborgs mor.

26. »Och hör du herr Grimborg, vad jag säger dig,
 och var har du tagit den fagra unga brud?»

* varse.

27. »Henne har jag tagit i konungens gård
 med starkan arm och med järn och stål.»
 28. Så gånger han sig i höga loftsbur
 och spelte gulltärning med sin unga brud.

Konungen sänder nya tolv tusen män att hämta tillbaka jungfrun; de muta modern att förråda var Grimborg finns.

37. De stötte upp dörren med sköld och spjut:
 »Statt upp Herr Grimborg och kom till oss ut!»
 38. Herr Grimborg han såg genom vindluckan ut,
 han såg inte himlen för pilar och spjut.
 39. »Kära mina hovmän, I biden en liten stund.
 Medan jag kläder mig litet annorlund!»
 40. Och jungfrun hon var emot Grimborg ej falsk,
 hon spände själv brynjan omkring hans hals.
 41. Och Grimborg sprang ned på sin moders gård,
 tolv tusende hovmän till jord han slår.
 42. Han sadlade upp sin gångare grå,
 så rider han till konungens gård.
 43. Och när som han kom till konungens gård,
 ute för honom själv konungen står.
 44. »Och hör du Herr Grimborg, vad jag dig säga må,
 Var äro de hovmän jag sände dig i går?»
 45. »De hovmän, dem du mig sände i går,
 de ligga där alla slagna som får.»
 46. »Och äro än alla slagne som får,
 aldrig så kommer du ut av min gård.»
 47. Grimborg han svänger sin gångare grå,
 och alla kungens tjänare han under sig slår.
 48. Och Grimborg han stryker sitt blodiga svärd.
 »Vore du ej konung, detta vore du värd.»
 49. »Kära du Grimborg, nu stilla ditt svärd,
 min dotter skall du få, du är henne värd.»
 50. Och Grimborg drog hem och levde i frid
 och allt vad han gjort det blev nu härvid.
 Men vem skall föra våra runor så väl,
 med den äran?